

C. J. CONNOLLY

LÁSKA MÔJHO LEPŠIEHO ŽIVOTA

Predstavte si, že sa zobudíte a máte dokonalý život...
Až na to, že nie je váš.

IKAR

C. J. Connolly
THE LOVE OF MY OTHER LIFE

Copyright © C. J. Connolly
Translation © 2023 by Zuzana Gašparovičová
Cover design © 2023 by Barbara Baloghová
Photo © Zoltan Toth / Trevillion Images
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8907-9

Oscarovi a Felixovi.

*Kiežby ste si zvolili správnu cestu životom
alebo pochopili, že ciest je veľa.*

Prvá část * Ja

Kapitola 1

30. novembra

„Som Josie Cavendishová a na *Talk New York* počúvate reláciu Deň otvorených dverí o verejných obhliadkach domov. Nadnes je to všetko. Ak máte nejaké otázky o nehnuteľnostiach, napíšte nám do štúdia mail...“

Cililing.

Dopekla! Správa.

Hneď vedľa zapnutého mikrofónu. A nahlas!

„... na adresu denotvorenýchdverí@talknewyork.com alebo napíšte esemesku na číslo 555387 a zajtra sa na to spoločne pozrieme. Dovtedy veľa šťastia pri hľadaní domu!“

Zložím si slúchadlá a vojdem do produkčnej miestnosti. Pri pohľade na našťvaný výraz produkčnej Abby sa trochu zarazím.

„Josie, to vážne? Dva roky máš svoju reláciu, a nevypneš si mobil?“

„Prepáč, Abs. Nie som dnes vo svojej koži.“

Abby mi zahrozí prstom. „Tentoraz ti je odpustené. Azda si poslucháči len pomysleli, že ti niekto píše, aby z teba ťahal rozumy o nehnuteľnostiach.“

„Ha-ha. Pochybujem o tom, ale vďaka. Písal mi brat, odchádza do Austrálie. Radšej mu zavolám.“

Vyjdem von na Druhú avenue a navolím Davidovo anglické číslo. Na Manhattane je jasný novembrový deň. Vietor mi k nohám privanie plastové vrecúško a západne odo mňa nad radom ošarpaných betónových budov sa v žiare slnka ligoce špica Empire State Building.

„Všetko najlepšie k narodeninám, ségra! Dostala si odo mňa správu?“

„Hej. Práve na konci relácie. Zabudla som si vypnúť mobil, takže to počula polovica New Yorku.“

„Ejha! Ako si to zvládla?“

„Dnes som trochu nesvoja. Mala som ťažkú noc. Po skúške sme sa s Petrom zdržali a dali si zopár poldecákov.“

David zaúpie. „To je ten chlapík, čo sa ho snažíš uhnať? Z vokálnej skupiny. Nie je zadaný?“

Podráždene odfrknem. „Tak po prvé, neuháňam ho. A po druhé, vyzerá to tak, že sa s ňou rozíde. Nerobím si však prehnané nádeje. A čo ty, stratený prípad? Nejaké nešťastníčky, čo podľahli tvojmu pochybnému šarmu?“

Smeje sa. „Stovky, ale veď ma poznáš. Žiadna mi zatiaľ nezlomila srdce. Niežeby som o to stál.“

„Presne tak. Ani ja.“

„Správne. Tak čo, oslávenkyňa, plánuješ nejakú žúrku?“

„Len zjídeme so Suzie a s niekoľkými kolegami zo zboru na večeru do jednej nóbl reštiky v SoHo.“

„Ale choď. Sotva to dosiahne úroveň skutočnej Soho v Londýne. Mimochodom, dúfam, že vás pustia dnu. To by bola smola, keby vás otočili vo dverách práve v deň tvojich narodenín.“

„Vtipné. Musím už bežať. A ber všetko s nadhľadom.“

„Ja? To teba tam menia na Amíčku. Bráň sa a odolávaj!“

„Musím už končiť.“

„Dobre, dievča. Krásne narodeniny. Keď sa vrátim, hneď ti zavolám. Pekný deň. Lúbim ťa.“

„Uži si to čo najlepšie. Aj ja ťa lúbim.“

Ukončila som hovor. Zmocnil sa ma nepokoj. Bratove slová zaťali do živého.

Cítiť náklonnosť k niekomu, kto nie je voľný, predsa neznamená, že ho uháňam. Alebo áno?

Peter žil s Michelle dávno predtým, než sme sa pred viac ako dvomi rokmi, keď vstúpil do našej vokálnej skupiny, zoznámili. To ma však nezastavilo a zbláznila som sa doňho. Ako sa to stalo? Nuž, je taký... úžasný.

Včera v noci, po skúške v bare sa na mňa pozrel a v jeho pohľade bolo niečo nové. Postrehla som to už pred niekoľkými týždňami, keď sme skúšali spoločné dueto. Hľadeli sme si do očí a spievali o láske. Je to vystúpenie, hovorila som si, hráme roly. Včera sa na mňa z opačného konca dlhého baru znovu zadíval inak...

Pohrúžila som sa do debaty s dievčatami, čo spievajú alty, keď mi vtom pípla správa.

Zdržiš sa dnes večer? Potrebujem s tebou hovoriť. :P

Čo chce? preletelo mi hlavou.

Ani som sa neodvážila pomyslieť, že sa možno splnia moje tajné nádeje – že sa s Michelle konečne rozídu a jemu dôjde, čo má pred sebou. Mňa.

Len som sa na Petra usmiala, on nebadane prikývol a zdvihol oba palce.

Keď sme sa po skúške rozišli, presunula som sa do baru a objednala som si víno. Vedľa mňa sa objavila pehavá mužská ruka a kútikom oka som zbadala svetlé vlasy. Peter sa vopchal medzi ľudí oproti mne a jeho štíhle telo sa usadilo na barovú stoličku.

Posunul si na nose slušivé okuliare s čiernym rámom a odhrnul si z čela prameň vlasov pieskovej farby. „Konечно som ťa zastihol samu.“ Kývol barmanovi a objednal si pivo.

„O čo ide? Prídeš zajtra na moju narodeninovú párty, však? Čo dovtedy nepočká?“

Peter si pomaly odpil z chladenej fľaše a pozrel na mňa. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Po dvoch rokoch priateľstva sme nikdy neboli v bare sami. Bolo to príliš dôverné. Takmer ako rande.

„Chcel som s tebou hovoriť osamote. Stále je niekto pri nás.“

„Okrem času, keď spievame naše dueto,“ odvetila som.

„Hej. Zrejme práve to, že sme boli často spolu, vo mne veľa zmenilo.“ Odmlčal sa. „S Michelle sme sa zase pohádali. Povedala, že som radšej s kamoškami zo zboru ako s ňou. Pripustil som, že má pravdu. Potom vyprskla: Radšej by si skúšal s Josie, však?“

Peter si znovu odpil. „A ja som si musel priznať, že sa asi nemýli. Nevie, kedy sa to stalo, Josie, ale môj vzťah k tebe sa zmenil. Zistil som, že sa teším na skúšku s tebou a rád chodím do zboru, ale len keď si tam aj ty. Stala si sa svetlým bodom môjho života.“

Nežne zakryl moju ruku svojou. Bola studená. „Vnímam ťa nielen ako kamarátku a zdá sa mi, že to cítiš rovnako. Dúfam, že máme spolu šancu na niečo viac.“

Jasné, že mal pravdu – so mnou mal šancu na niečo viac. Len som nemohla začať prvá, kým bol vo vzťahu.

„Vieš, vždy si sa mi páčil, Peter. Ani som sa veľmi nesnažila to skrývať. Nikomu v zbore to neuniklo.“ Zasmiala som sa. „Len ty si to pochopil až pred pár týždňami.“

Stisol mi ruku. „Bol som idiot, Josie. S Michelle nie sme šťastní. Už dlho.“

„Lenže ešte si sa s ňou nerozišiel.“

Peter sledoval kvapku skondenzovanej vody stekajúcu po fľaši. „Je to ťažké. Bývame spolu, naše životy sú poprepletané. Sme... vo fáze rozchodu.“

Zaliala ma úlava, ale nechcela som mu to uľahčiť.

„To rada počujem. Pokým sa od nej neodstáhneš, medzi nami nemôže k ničomu dôjsť. A nič ti nesľubujem. Podľa mňa si prišiel zistiť, či so mnou môžeš počítať, ak sa vôbec niekedy s Michelle rozideš. Nebudem tvoja poistka, Peter.“

Trochu vzdorovito som sa mu zahľadela do očí a dopila som víno. Veľký tmavovlasý chlapík do mňa drgol a takmer mi vyrazil pohár z ruky. Zašomral niečo na ospravedlnenie.

Peter sa ku mne naklonil. „Vypadnime odtiaľto.“

Zaplatil, pomohol mi do kabáta a vyšli sme do chladného novembrového večera.

„Čo teraz?“ spýtala som sa a vydýchla obláčiky pary do mrazivého ovzdušia.

„Josie, pochopil som. Musím uzavrieť minulosť. Neberiem ťa ako zadné vrátka, prisahám. Dokážem ti to, okej? Len vydrž.“

Rozdrkotali sa mi zuby. „Dobre, ale nech to netrvá príliš dlho. Nechcem si pripadať, že ma iba ťaháš za nos.“

„Nebude. Joj, mrzne. Zoberieme si taxík do Brooklynu? Len sa porozprávať.“

Vrhla som pohľad cez ulicu, kde stál môj elektrobicykel, uviazaný k zábradliu. „Mám tam bicykel, nechcem ho tu nechať. Okrem toho neviem, čo viac by sme si mali povedať.“

„To je fér. Dnes večer sa s Michelle znovu pozho-váram. Hádám budem mať pre teba zajtra viac noví-niek.“

Prešli sme cez cestu k bicyklu. Kým som si nasadila prilbu, postavila som sa na špičky a vtisla som Petrovi na líce letmý bozk s náznakom príslubu. „To znie dobre. Uvidíme sa v reštaurácii. O pol siedmej. Rezervácia je na moje meno.“

„Jazdi opatrne.“

* * *

Pred obedom mi od Petra zapípala správa.

Všetko najlepšie, kráska. Neviem sa dočkať dnešného večera. :P

Srdce mi hneď pookrialo.

Ani ja :) Uvidíme sa v reštike. Jx

Bol by to deň ako každý iný, keby nebolo tých sladkých správ, torty od mojich kolegov a ich falošného zaspievania *Veľa šťastia, zdravia*. Urobím ďalší pokus ná-lákať Hansa Halsteina, majiteľa prosperujúcej realitnej maklérskej firmy a hviezdy programu o najluxusnejších nehnuteľnostiach v NYC, ako hosťa do svojej rozhlasovej

šou. Nejaká Angela DeMarcová, jeho manažérka pre styk s verejnosťou, ma zase odmietne.

Do hlavných správ na webovej stránke stanice zavesím svoj rozhovor s mestským projektantom. Príšerne ma bolia kríže. Hlavne, že mám ergonomické kancelárske kreslo.

Je 17.37 – príliš neskoro, aby som zašla do svojho bytu v štvrti Williamsburg. Jazda na bicykli trvá takmer hodinu. Nestihnem sa do večere včas vrátiť na Manhattan. V rozhlase, našťastie, máme sprchy.

Teplá voda mi uľaví od bolesti chrbtice. Nespokojne sa prstom dotknem zaobleného brucha a zaškúlim na celulitídové jamky na stehnách. Dám sa unášať predstavou, že by sme sa dnes večer s Petrom zblížili. Mala by som venovať viac pozornosti intímnym oblastiam. Vyholiť sa a pretrpieť šteklenie, keď budú chĺpky dorastať, či prežiť brazílsku depiláciu voskom? Alebo radšej zostať úplne prirodzená? Desím sa myšlienky, že by ma Peter mohol pristihnúť tam dolu nepripravenú.

Prestaň. Stále žije s inou ženou.

Vysuším si vlasy a upravím ich, aby boli jemné a hladké. Sivý sveter a čierne nohavice vylepším striebrištočiernou šatkou. Nepripadá mi to veľmi slávnostné na narodeninovú večeru, ale môže byť. Tridsaťšesť rokov nie je výnimočné číslo.

Sadnem na bicykel. Mráz ma štípe. Prechádzam Druhou avenue, prekľučkujem v zápche newyorskej dopravnej špičky a prejdem cez husté oblaky pary z vetrákov z metra. Zabočím do Dvadsiatej piatej, aby som si cestu k Madison Square Park skrátila okolo Baruch College. Z tejto križovatky mám vždy zlý pocit. Pred niekoľkými rokmi som tadiaľ prechádzala na bicykli,

musela som prudko uhnúť nabok, aby som sa vyhla nejakým študentom, a vytkla som si členok.

Kútikom oka postrehnem smetiarske auto vychádzajúce z bočnej uličky. Ide príliš rýchlo. Čierny sedan to strhne do protismeru, blíži sa ďalší cyklista, počujem škripot brzd...

A na tomto mieste sa to stane.

Kapitola 2

30. novembra – 1. decembra

Z pokojného spánku ma vytrhne budík.

Pretočím sa na bok, chcem ho vypnúť, no takmer sa nedokážem pohnúť. Joj, chrbát ma dnes poriadne bolí... A odkiaľ sa berie toľko svetla?

Opatrne otvorím oči a hneď ich prižmúrim.

„Myslím, že je pri vedomí.“

Hlboký mužský hlas. Petrov? Nie. Nepatrí jemu.

Počujem ďalšie hlasy, znejú tichšie. Budík to nevzdáva – neznáme prerušované pípanie. Nie, tieto zvuky nepochádzajú z môjho bytu.

Zaostrím zrak. Nado mnou sa skláňa Suzina usmiata tvár, červené pery blízko mojej tváre sú ako jej obchodná značka. „No konečne! Si v nemocnici, srdiečko – v Bellevue.“ Hlas má netypicky vlúdny. „Mala si haváriu. Tvoja Electra je na šrot, ale ty si vyviazla. Ako sa cítiš?“

„Ach,“ zachripím. „To je ešte skoro povedať.“ Skúsím sa usmiať, ale vyjde z toho grimasa.

„Samozrejme, Josie.“

Stisne mi ľavú ruku. Až na to... že stojí po mojej pravicu. Otočím hlavu, musí tu byť ešte niekto iný.

Statný muž s mierne tmavšou pokožkou, hrivou čiernych vlasov a tmavou hustou, pekne zastrihnutou

bradou sedí pri posteli a drží moju ruku vo svojich dlaniach.

Nikdy predtým som ho nevidela.

Chcem si ruku vytiahnuť. Muž pokrčí čelo.

„Je ti lepšie?“ Skloní sa bližšie ku mne, akoby mi chcel lepšie ukázať svoju tvár.

„Poznám vás?“ zašepkám. Mám úplný výpadok a cítim sa pre to veľmi zle. Pôsobí milo a má pekné hnedé oči.

„Josie, to som ja. Rob.“ Hovorí to tak, akoby to malo niečo znamenať.

„Je mi ľúto. Neviem...“ Otočím sa na druhú stranu, no tento pohyb mi vystrelí bolesť do celého tela.

Hľadám pomoc u Suzie.

„Josie, zlatko, to je Rob. Rob. Nespomínaš si naňho? Dokelu, Rob, je na tom horšie, ako si myslia. Trpí amnéziou...“

Ničomu nerozumiem. „Mala by som ho poznať?“ Zmocňuje sa ma panika. „Ty vieš, kto to je?“ Začína ma okrem tela bolieť aj hlava.

„Pravdaže, moja drahá. Je to Rob. Tvoj manžel. Počkaj...“ Chytí mi ruku. „Mňa si spoznala a Roba nie?“

Pokúšam sa loviť v pamäti, no márne. „Manžel?“

„Zlatko, musíš si spomenúť.“ Mužovi sa zlomí hlas. „Milujeme sa. Sme svoji už viac ako dva roky. Musíš...“ Pevne mi stisne ruku.

„Prepáčte.“ Myslím to vážne. Skľúčilo ho to. „Nepoznám vás a drvíte mi ruku.“ Vyšklbnem si ju. „Odídte, prosím. Musím si odpočinúť a nechápem, čo sa tu deje. Suzie?“

„Rob, daj nám pár minút. Zožeň lekára. Musia jej zoskenovať mozog. Takéto veci sa dejú, počúvame to

stále. Ľudia majú amnéziu a potom si im všetko vráti späť. Bude to dobré.“

Jej hlas však neznie veľmi presvedčivo.

Muž vstáva a odchádza. Jemne za sebou zatvára posuvné dvere. Cez sklo vidím, ako si na čelo tisne dlane, nevšíma si sestričky, ktoré pobejú sem a tam, ani pojazdné nosidlá. Potom sa otočí a stratí sa mi z dohľadu.

„Čo sa to deje, Suzie? Kto je ten chlapík a prečo, dopekla, vravíš, že je to môj manžel?!“ Hlas sa mi vráti, no narastá v ňom panika.

„Josie, to je Rob. Láska tvojho života. Muž, vedľa ktorého si na Havaji stála pred nami všetkými a prisahala, že ho budeš naveky milovať. Muž, s ktorým žiješ len pár blokov odo mňa v dokonalom vzťahu. Tvoj manžel.“

„Čože?! Nikdy som toho chlapa nevidela! Nie som vydatá, to dobre vieš, Suzie. A nebývam tu. Žijem v Brooklyne. Bola si u mňa miliónkrát.“

„Nie, moja. Nikdy si v Brooklyne nežila, žiješ na Manhattane odvtedy, čo...“

Dvere sa otvorili. Znova prichádza ten chlapík, tentoraz v sprievode lekárky.

„Zdravím vás, Josie. Som doktorka Linová.“ Žiarivo sa usmieva, ale oči má zastreté únavou. „Vraj tu došlo k nejakému nedorozumeniu a máte problém spomenúť si na svojho manžela.“ Prezerá si záznamy.

„Nespoznávam tohto muža. Nie je to môj manžel. Nie som vydatá.“

Doktorka pozrie na mňa, potom kývne k mojej ľavej ruke. „Nosíte obrúčku.“

Na štvrtom prste mi sedia dva prstene – jednoduchá svadobná obrúčka a druhý prsteň, drahý, s obdĺžniko-

vým bledomodrým drahokamom, osadeným dvomi briliantmi v štýle art déco.

Prsteň, o akom som vždy snívala.

Lekárka si prekríži ruky. „Josie, mali ste nehodu. Boli ste v bezvedomí, ale neutrpeli ste žiadne závažnejšie poškodenie hlavy. Zvyčajne keď zaznamenáme stratu pamäti, je to pre poranenie mozgu. Máte pomliaždené rebrá, bok, nohu a vyklbené pravé zápästie. Urobíme magnetickú rezonanciu mozgu, aby sme sa uistili, že nie je poškodený. Najpravdepodobnejšie bude, že traumatický zážitok vyvolal pocit zmätenia.“

„Ďakujeme, pani doktorka,“ ozve sa muž, ktorého volali Rob. „Zlepší sa to?“

„Spomienky sa zvyčajne vrátia, ale budeme to sledovať.“ Lekárka sa zvrtila na odchod.

„Počkajte,“ zastavila som ju traslávým hlasom. „Netrpím stratou pamäti. Spomínam si, ako som sa ráno zobudila, išla som do práce... moment, aký je dátum?“

„Tridsiateho novembra dvetisícosedemnásť. Máš dnes tridsiate šieste narodeniny.“ Suzie sa mi pátravo zadíva do tváre, či ma táto informácia šokuje.

„Presne! Je to tak. A Trump je prezident, správne? Suzie, dnes večer sme sa mali stretnúť v tej novej reštaurácii v SoHo aj s deckami zo zboru. Nezabudla som na svoj život, len nespoznávam tohto muža. Nikdy predtým som ho nevidela. Nie som vydatá. Toto nie sú moje prstene, hoci sú krásne.“ Stiahnem si ich z prsta, jeden zasadený briliant sa mi zasekne na článku, a nechám ich spadnúť z postele. Muž – Rob – sa ohne a so zroneným výrazom ich zdvíha.

Suzie zavrtí hlavou. „Dnes sme nemali ísť na večeru – ty a Rob ste mali dohodnuté stretnutie v galérii. O tej reštaurácii som ti však hovorila ja...“

„Netrápme ju detailmi,“ preruší ju doktorka Linová. „Nechceme Josie ešte viac znepokojiť. Urobíme testy. Teraz ju nechajme oddýchnuť.“ Rýchlo vyjde z izby.

„Suzie, vie moja rodina, že som v nemocnici?“ Mama, otec a sestra Laura by mi neklamali. „Mám v tej vašej bláznivej verzii môjho života rodinu?“

„Pravdaže,“ chlácholivo odvetí Suzie. „Volala som Laure a tá to povedala tvojjej mame. Práve odlietajú z Heathrow.“

V hrdle sa mi zasekne guča vzlyku od úľavy. Odvrátim sa od cudzinca, ktorý tvrdí, že je mojím manželom, a po líci mi stečie krokodília slza.

„Podme, Rob, necháme Josie odpočívať,“ milo sa ozve Suzie, ale v jej hlase počujem napätie. Nakloní sa ku mne. „Srdiečko, chápem, že si zmätená, ale všetko sa zlepší. Pospí si, moja drahá. Lúbime ťa.“

Pohladí ma po vlasoch, vstane, prejde k dverám, tam zastane a čaká.

Muž stále sedí pri posteli, priam cítim, ako nevie, čo má robiť. Napokon odsunie stoličku a mlčky odíde so Suzie.

Celý svet sa zbláznil.

Ležím na nemocničnom lôžku a nedokážem zaspať, v duchu si ustavične prehrávam rozhovor so Suzie a s tým chlapom. Nič nechápem. Moja poistka určite nepokryje účet za pobyt v tejto luxusnej privátnej izbe s kreslami a so závesmi nad obrovským oknom ako v hoteli.

Uplynie celá večnosť, kým ma na kolieskovom kresle odvezú na magnetickú rezonanciu. Je hlučná a nepríjemná. Sestrička mi pomôže späť do postele a dá mi tabletku so slovami *toto vám pomôže zaspať, drahá*.

Svetlá na chodbe sa stlmia. Kým preglgnem tabletky, horko-ťažko sa vyteperím z postele a vojdem do súkromnej kúpeľne. Zapnem svetlo a pozriem sa na seba do zrkadla. V šoku o krok cúvnam.

Na odraze, ktorý mi vrátilo zrkadlo, nevidím seba. Som síce tá žena, ale som iná. Vlasy mám svetlejšie, viac do zlatoplavej farby, oveľa dlhšie a hustejšie, než sú moje vlastné. A moja postava...

Vyzlečiem si župan, bodavú bolesť si nevšímam, a skúmam telo pod blikajúcim svetlom. Je to bizarné. Spoznávam svoje kyprejšie poprsie aj materské znamienko na pupku, ale som oveľa štíhlejšia. Možno aj o pätnásť kilogramov. A chĺpky na ohanbí! Nič viac len tenký, dokonale upravený prúžok. Po takomto tele som vždy túžila – okrem obviazaného zápastia a červenkaskej modriny na boku.

Je to azda sen... Po dlhých hodinách sa prvýkrát vycikám, na doske záchoda cítim svoj kostnatý zadok. Premôže ma únava. Vleziem späť do postele a okamžite zaspím. Snívajú sa mi čudné sny o tom, že ma moja sestra nevie nájsť na starej povale nášho rodinného domu.

Dookola volá moje meno, vlastne prezývku: „Bosie! Hej, Bosie!“ Mám pocit, že sen je skutočný.

„Bosie, Bosie!“

Zrazu sa nado mňa skláňa Laura. Na okamih to vyzera, že je všetko normálne. Potom sa rozepamätám.

„Laura, och, som taká rada, že si tu. Nechápem, čo sa deje.“ Hlas mám presýtený emóciami. „Kde je mama? Je tu?“

„Zhovára sa s lekárkou. Ako ti je? Suzie nám povedala o nehode. Vraj máš stratu pamäti. Ako sa cítiš, chúďatko moje...“

„Nijaká strata pamäti,“ zaprotestujem. „Viem, aký je dátum, kto som, kde žijem. Všetci hovoria, že som vydatá za tohto muža, Roba. Ja som sa nikdy nevydala! Včera večer som sa mala stretnúť s Petrom a kamošmi zo zboru. Musím Petrovi poslať esemesku. Netuším, čo sa to deje.“

„Bosie, je mi ľúto. Nevieť, kto je Peter, a z vokálnej skupiny si odišla pred niekoľkými rokmi. Utrpela si traumou. Amnézia ťa vrátila do minulosti. Mama s Robom sa pýtajú lekárky, akú opateru potrebuješ, aby si mohla ísť domov. Fyzicky ti je dobre a som si istá, že tu nechceš ostať.“

„Ten chlap – je tu?“

Otázka zostane nezodpovedaná, keďže moja matka vojde dnu. Polodlhé vlasy má šedivejšie, než keď som ju videla naposledy, a odtieň jahodovej blond farby je nenápadný. Ako vždy je dokonale upravená. Muž s tmavou bradou, takmer o tridsať centimetrov vyšší než moja drobná mama, stojí za ňou s rukou ovinutou okolo jej pliec. Rob niečo vraví a mama sa usmieva, potom sa viditeľne zarazí, keď sa nám stretnú oči.

„Si hore, miláčik. Ako sa cítiš?“ Pritiahne si stoličku k mojej posteli.

Zmocňuje sa ma zúrivosť. Všetci sa proti mne sprisahali! Otočím sa k tomu chlapovi. „Pozrite, nepoznám vás, takže ma, pre lásku Božiu, nevolajte miláčik!“ Obrátim sa k mame, ktorej pri mojom výbuchu zlosti myklo obočím.

„Mama, som veľmi rada, že si priletela, ďakujem – ale prečo, preboha, mi všetci vravia, že patrím k tomuto chlapovi?“

Mama sa skloní, aby ma pobozkala, jej známa vôňa ružového parfumu mi v tejto čudnej realite prinesie

chvíľkovú úľavu. S povzdychom si sadne a vezme ma za ruku.

„Drahá, chápem, že si zmätená, musí sa ti zdať, že sme sa proti tebe spojili, ale prisahám, že nie. Lekárka povedala, že môžeš ísť domov. Snímka neukázala žiadne poškodenie mozgu. Budeš dochádzať ambulantne, aby ti pomohli so stratou pamäti, ak bude pretrvávajúť. Poď, pomôžem ti s obliekaním a pôjdeme domov, dobre? Laura a ja u vás pár dní pobudneme, kým sa presvedčíme, že sa dávaš znova dokopy.“

Domov. To slovo je jediným svetlým bodom v mori temnoty. Aspoň domov znie logicky. Hlavou mi však prebleskne desivá myšlienka.

„On nejde s nami, však?“ Nedokážem sa na Roba dokonca ani pozrieť.

Mama s Laurou na seba pozerú, mama mi pohladí ruku a poskytne mi tým slabú útechu. „Samozrejme, že áno, srdiečko, veď tam žije. A neboj sa, postará sa o teba.“

„Takže... kde podľa teba žijem?“

Prosím, povedz, že v Brooklyne, prosím, povedz v Brooklyne.

Muž napokon prehovorí. „Bývame kúsok odtiaľto, miláčik – prepáč, Josie. Na Union Square. Prestáhovali sme sa tam tesne pred svadbou.“

Odvrátim zrak. Pomaly mi začína dochádzať, že vlastne nejdem domov do bytu, ktorý milujem.

„Bývam vo Williamsburgu,“ zašomrem.

Ťaživé ticho preruší príchod doktorky Linovej. „Ako sa dnes ráno darí našej pacientke?“ Skontroluje lekárske záznamy. „Lepšie? Aspoň fyzicky? Môžeme vás prepustiť, Josie. Dohodli sme vám špecialistu, ktorý bude monitorovať amnéziu.“